

Jeugdboekenschrijver en vertaler Imme Dros dacht als kind in de oorlog al: aan een boef hier en daar heb je wel wat in een verhaal. Toch heeft ze lang gewacht voor ze aan de vertaling van de Ilias en de Odyssee begon.

TEKST CAROLINE BUIJS FOTO'S MERLIJN DOOMERNIK

‘Taal laat mij altijd goed nadenken’

Les 1

Vraag je geregeld af: hoe zit dat dan?

“Ik woonde als kind op Texel en ik keek uit over de dijk: achter de bomen zag je de zee. Op het vlakke stuk bij de basalthelling naar zee speelde ik met mijn vriendinnetjes toneelstukjes. Als ik aan mijn kindertijd denk, herinner ik me altijd dingen die met taal te maken hebben. Een van die meisjes zei een keer bij het toneelspelen: ‘Ik ben zo moe en zo lusteloos.’ Dat vond ik toen al een belachelijke uitdrukking voor een kind van zes, en dat is tot nu toe in mijn hoofd blijven zitten.

We vertelden elkaar als broers en zussen in bed veel verhalen, want we moesten ontzettend vroeg naar bed: om zeven uur. Mijn vader kwam uit een streng christelijk gezin, maar hij was zo eigenwijs van aard dat hij

niet bij een groep of bij een kerk paste. Hij moest niets van kerken hebben, maar de Bijbel zat er goed in. Mijn moeder was een Texelse heiden, maar ging wel naar de kerk: dat hoorde er gewoon bij. Op de zondagschool werd gezegd dat Jezus de zoon van God was. En dan vroeg ik: maar hoe kan dat nou? Hij was toch de zoon van Jozef? Ik had het eigenwijze van mijn vader en toen is de basis gelegd voor hoe ik later ben gaan vertalen, want dan vraag ik me bij elk woord af: hoe zit dat dan? In de Ilias, die ik net heb vertaald, komt bijvoorbeeld een tweeling voor en dat vond ik zo vreemd in de context van het verhaal.

Ook na het raadplegen van meerdere woordenboeken begreep ik het nog steeds niet, totdat ik dacht dat het misschien om een Siamese tweeling kon gaan. En na lang zoeken heb ik op Samos een afbeelding gevonden, bewaard in de Hera-tempel, waar inderdaad een Siamese tweeling staat afgebeeld. Taal laat mij altijd goed nadenken.”

Les 2

Als alle mensen goed waren, dan zouden er geen verhalen zijn

“Ik was een oorlogskind en ik kan nog steeds niet goed naar oorlogsfilms kijken, net zoals ik ook niet goed tegen het geluid van vliegtuigen uit die tijd kan. Op Texel ging de oorlog nog door tot 20 mei in verband met de Russenoorlog (opstand van Georgische militairen van de *Wehrmacht* tegen de Duitsers, CB) en ik vond dat angstaanjagend: er werden veel boerderijen in brand gestoken en ze slopen rond ons huis met getrokken geweer. Ik hoorde als kind de vreselijkste verhalen, verhalen die je als kind niet zou moeten horen. ►